

5. Hujus itaque regni principium, quia 560. & quod excurrit, annis demum post Confusionem, Babylonicam factum est, nulli nos & illam Linguam Latinorum, & alias, post varias populorum mixtiones, ex græca promanasse dubitamus.

6. Testatur hoc ipsum ex Veteribus biga virorum *ἀξιόπιστος*, scilicet Plinius & Dionysius Halicarnassæus.

7. Ille; lib. 7. c. 58. N. H. de literis Latinis scribit isthæc: Veteres græcas literas fuisse easdem penè, quæ nunc Latinæ, indicio erit Delphica tabula antiqui æris, quæ est hodie in Palatio, dono principum Minervæ dicata in Bibliotheca, cum inscriptione tali: *Ναυσικράτης ἱσαμένους ἀθηναῖος κόρα καὶ ἀδελφὰ ἀνέθηκεν.*

8. Hic; in libro primo *Ῥωμαϊκῆς ἀρχαῶν λογίας* c. 11. græcis in Latinum translatis hinc: Romani Linguam neque extremè barbaram, neque exactè græcam loquuntur, sed mixtam quandam ex utraque: eaque maximam partem Æolica est Hoc tantùm vitii habenter ex multitudine, quod non omnibus sonis rectè pronunciant.

9. Ex recentioribus idem sentiunt Julius C. Scaliger, lib. 1. c. 29 LL. & ejusdem filii Josephus Scaliger in Festum, qui Origines sermo n. Latini, si non omnes, attamen plurimas è Græcis petendas esse, decernunt.

10. Sed quid auctoritatibus heic depugnamus, ipsam L. Latinam intueamur, & manifestò eam è Græca promanasse deprehendamus.

11. Deprehendimus autem hanc non tantum à Græca, & mediante eadem, sed per se quoq; in plurimis dictionibus ab Hebræa profectum esse.

12. In-